

ஓரட்சிப்யம் கீறஸ்தவ வரழ்வம்

கே. ஜி. குரியன்
கோட்டயம்

இரட்சிப்பும் கிறிஸ்தவ வாழ்வும்

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் ஆத்தும் இரட்சிப்பை விரும்புகிறவனாக இருக்கிறான். ஆனால் எப்படி அது முடியும்? அந்த இரட்சிப்பை அடைவதற்கும் பரலோகம் சென்றடைவதைப் பற்றியும் சிந்திக்கும் போது ஒரு பெரிய கேள்வி எழும்புகிறது. எதிலிருந்து ஒருவன் இரட்சிப்படைய வேண்டும். விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற கேள்வி எழும்புகிறது? இதை நிறைவேற்றுவதற்கு தடையாக இருக்கும் காரியம் என்ன? எல்லா மதத்தின் போதனைகளிலிருந்தும், நம் சொந்த அனுபவத்திலிருந்தும் உள்ள வெளிச்சத்தின் அடிப்படையில் பாவத்திலிருந்து விடுதலைப் பெறுவதுதான் முக்கியமானதாக இருக்கிறது.

பாவம்தான் நம் சமாதானமில்லாமைக்கும் திருப்தியில்லாமைக்கும் அடிப்படை காரணமாக இருக்கிறது. பாவிகளின் இரட்சகராக இயேசுகிறிஸ்து ஒருவர்தான் வெளிப்பட்டிருக்கிறார். அவர் பாவிகளை இரட்சிக்கிறவராக இருக்கிறபடியால் 'உலக இரட்சகர்' என்று அழைக்கப்படுகிறார். இயேசு கிறிஸ்துவின் அறியப்பட்ட சீஷனாக இருந்த பவுல் சொல்கிறார்: "பாவிகளை இரட்சிக்க கிறிஸ்து இயேசு உலகத்தில் வந்தார்" (1 தீமோ. 1:15). ஆகவே, இயேசுகிறிஸ்து அருளும் இரட்சிப்பையும், ஒரு கனிநிறைந்த கிறிஸ்தவ வாழ்வின் விதிமுறைகளையும் பற்றி நாம் ஆராய்வோம். இதற்காக பரிசுத்த வேதாகமத்தின் வசனங்களை நிரூபணமாக பயன்படுத்துவோம்.

மனிதன் பாவியாக இருக்கிறான். அதாவது அவனுடைய பிறப்பிலிருந்து பாவியாக இருக்கிறான். ஏனென்றால், முதல் மனிதனான ஆதாமின் பாவச் செயல்தான் காரணம். வேதாகமம் சொல்கிறது, "ஒரே மனிதனால் பாவமும், பாவத்தினால் மரணமும் உலகத்தில் பிரவேசித்தது." (ரோமர் 5:12). எல்லா மனிதர்களும் ஆதாமின் சந்ததியாகவே இருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவனுடைய எல்லா பிள்ளைகளும் அவனுடைய (ஆதாமுடைய) பாவ சுபாவத்தில் பிறந்திருக்கிறார்கள். நாம் செய்த பாவத்தினால் நாம் பாவிகளாக இருப்பதில்லை; நாம் அந்த பாவ சுபாவத்தில் பிறந்திருப்பதினால் பாவம் செய்கிறோம். நமக்குள் அடிப்படையான பாவ சுபாவமாயிருப்பதினால், நாம் பாவ செயல்களை செய்கிறோம்.

பாவம் என்றால் என்ன?

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக முதலாவது பாவம் என்றால் என்ன என்று நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. தேவனோடுள்ள நம் கீழ்ப்படியாமையையும், பகையையும் பாவமாக விவரிக்க முடியும். இது தேவனுடைய திட்டத்திலிருந்து அகன்று போவதற்கும், தேவனுடைய கட்டளைகளுக்கும் கீழ்ப்படியாமலிருப்பதற்கும் காரணமாக இருக்கிறது. வேதமம் சொல்கிறது, “எல்லாரும் பாவஞ்செய்து தேவ மகிமையற்றவர்களாகி” (ரோமர் 3:23). ஒருவனுடைய மதத்திற்கோ, ஜாதிக்கோ ஏற்ற நிலையில் பாவமானது மாறுவது இல்லை. பாவத்தினால் நாம் தேவனோடு இருந்த ஐக்கியத்தை இழந்துவிட்டோம். தேவ பிரசன்னத்திலிருந்து நாம் விலகிப் போகும்போது, அவருடைய பார்வையில் நாம் எல்லாரும் பாவிக்களாக மாறுகிறோம். அதனுடைய அர்த்தம் நாம் எல்லாரும் தவறான கிரியைகளைத் தான் செய்கிறோம் என்றல்ல. மாறாக, எந்த ஒரு தவறான கிரியையும் செய்யக்கூடிய ஒரு சபாவத்தை நாம் உடையவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதுதான். இந்த சூழ்நிலைக்கு அதாவது ஆதாமின் பாவம் தான் நம்மை இழுத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறது.

வேதாகமம் சொல்கிறது, “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” (ரோமர் 6:23). நாம் செய்கிற கிரியைகளினால் நாம் பாவிக்களாக பிறக்கவில்லை மாறாக, ஆதாமின்மூலம் தான் என்று பார்த்தோம். அதுபோல, பாவத்தின் தண்டனையான மரணத்திலிருந்து நம் சொந்த கிரியைகளினால் விடுதலை அடைய முடியாது. நம் பாவத்தினால் தேவனுடைய பார்வையில் நாம் குற்றவாளிகளாக இருக்கிறோம். ஆகவே, நாம் தண்டனைபெற வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். நம் மனசாட்சியே எப்பொழுதும் இந்த சத்தியத்தை நமக்குச் சொல்கிறது. தண்டனைக்கான பயம் நம் மனஅமைதியை திருடிக் கொள்கிறது. இன்று உலகத்தில் நாம் காணும் பகை, விரோதம் மற்றும் அழிவு பாவத்தின் விளைவுகளாக இருக்கின்றன. ‘பாவம்’ என்கிற உண்மையை நாம் மறுத்தால் அதில் எந்த ஒரு அர்த்தமும் இல்லை.

இந்த உலகத்தில் அநேக விதமான மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். மத சார்புள்ளவர்கள் மற்றும் மத சார்பற்றவர்கள், தெய்வீக பயமுள்ளவர்கள் மற்றும் நாத்திகர்கள், ஞானவான்கள் மற்றும் முட்டாள்கள், பணக்காரர்கள் மற்றும் ஏழைகள், தேவனுக்கு முன்பாக எல்லாரும் பாவிக்கள்தான்.

பாவத்தின் பரிகாரம்தான் என்ன?

பாவத்திலிருந்து விடுபட மனிதன் அநேக வழிகளை முயற்சித்துக் கொண்டு இருக்கிறான். ஆனால், அது வீணாகத்தான் போகிறது. நம் சிந்தைகளிலும், வார்த்தைகளிலும், செயல்களிலும் பாவமானது ஊடுருவியிருக்கிறது. சிலர் இனிமேல் பாவம் செய்யக் கூடாது என்று உறுதியான தீர்மானங்கள் எடுக்கிறார்கள். ஆனால் அவ்வப்போது மீண்டும் மீண்டும் தோல்வியடைகிறார்கள். நாம் ஏற்கனவே, செய்த பாவங்களை நம் கிரியைகளினால் கழுவி விட முடியாது.

இந்த பெரிய பிரச்சனைக்கு, தேவன் ஏதாவது ஒரு பரிகாரம் ஏற்படுத்தினது உண்டா? ஆம், உலக இரட்சகரான இயேசு கிறிஸ்து பரிகாரமாக இருக்கிறார். 'இப்படியிருக்க, நியாயப்பிரமாணமில்லாமல் தேவநீதி வெளியாக்கப்பட்டிருக்கிறது; இந்த நீதி இயேசுகிறிஸ்துவைப் பற்றும் விசுவாசத்தினால் பலிக்கிறது' (ரோமர் 3:21,22). "இப்படியிருக்க என்ற பதத்தின் அர்த்தம், கிறிஸ்துவின் சிலுவை மரணமும் அவருடைய உயிர்த்தெழுதலும் தான்". அதற்கு முன்பாக தேவன் மனிதர்களுக்கு தங்களுடைய சொந்த கிரியைகள் மூலம் இரட்சிப்பை பெற முயற்சி செய்வதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுத்தார். ஆனால், அவர்களால் முடியவில்லை. தேவநீதியானது, அவருடைய வல்லமை, பரிசுத்தம் போன்ற சபாவங்களின் கூட்டுத் தொகையாக இருக்கிறது. 'சத்தியத்தை அநியாயத்தினாலே அடக்கி வைக்கிற மனுஷருடைய எல்லாவித அவபக்திக்கும், அநியாயத்துக்கும் விரோதமாய், தேவகோபம் வானத்திலிருந்து வெளிப்பட்டிருக்கிறது' (ரோமர் 1:18). தேவ கோபமானது அவருடைய பரிசுத்தத்திற்கு எதிரான எல்லாவற்றிற்கும் மேலுள்ள தேவனுடைய சபாவமாகவே இருக்கிறது.

இரட்சிப்பின் வழி

இயேசுகிறிஸ்து மனிதனுடைய பாவத்திலிருந்து நீதிமானாக மாற்றுவதற்கு இந்த உலகத்திற்கு வந்தார். அதற்காக அவன் மேல் தேவனுடைய அன்பையும், இரக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தினார். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி முதல் மனிதனான ஆதாம் மூலம்பாவம் உலகத்தில் பிரவேசித்தது. அதுபோல இயேசுகிறிஸ்து மூலம் மனிதர்களுக்கு இரட்சிப்பு கிடைத்திருக்கிறது. நம் கிரியைகளினால் நாம் பாவிக்காமல் மாறவில்லை. அதுபோல நம் கிரியைகளினால் தேவன் நம்மை இரட்சிக்கிறதும் இல்லை. 'ஒரே மனுஷனுடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே அநேகர் பாவிக்கப்பட்டது போல, ஒருவருடைய கீழ்ப்படிதலினாலே அநேகர் நீதிமான்களாக்கப்

படுவார்கள்.’ (ரோமர் 5:19). ஆதாமின் கீழ்ப்படியாமையினால் நாம் பாவிகளாப்பட்டாலும், கிறிஸ்துவின் கீழ்ப்படிதலினால் நம்மை நீதிமாண்களாக மாற்றப்பட ஏதுவாக இருக்கிறது.

எப்படி ஒருவர் இரட்சிப்படைய வேண்டும்?

விசுவாசத்தின் மூலம்தான் ஒருவர் இரட்சிப்படைய வேண்டும். கர்த்தராகிய இயேசுவை விசுவாசி. அப்பொழுது நீ இரட்சிக்கப்படுவாய் (அப. 16:31). ஆதாமின் பாவத்தினால் நாம் பாவிகளாக இருக்கிறோம் என்று உணர்கிறோம். அதுபோல, தேவ வசனத்தின் மேலுள்ள நம்பிக்கை மூலம் இரட்சிப்பின் வழியையும், நாம் புரிந்து கொள்கிறோம். 1 யோவான் 3:23 சொல்கிறது : ‘அவருடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தின்மேல் விசுவாசமாயிருக்க வேண்டுமென்பது அவருடைய கட்டளையாக இருக்கிறது. இலவசமாய் அவருடைய கிருபையினாலே கிறிஸ்து இயேசுவிலுள்ள மீட்பைக் கொண்டு நீதிமாண்களாக்கப் படுகிறார்கள்.’ (ரோமர் 3:24).

இரட்சிப்பு நம் விசுவாசத்தின் மூலம் வருகிறது

நம் கிரியைகளினால் நாம் இரட்சிப்படைய முடியாது. ஆனாலும், விசுவாசத்தின் மூலம் மட்டும் தான். கிறிஸ்து நம் பாவங்களுக்காக மரித்தார் என்றும், கிறிஸ்துவின் பலி மரணத்தினால் நம் பாவத்தின் தண்டனையிலிருந்து நீக்கப்படுகிறோம் என்றும் நாம் விசுவாசிக்க வேண்டும். விசுவாசிப்பது என்பது ஒரு கிரியை அல்லவா என்று நாம் கேட்கலாம். ஒருவர் ஒரு பரிசு பொருளை இலவசமாக கொடுப்பதை நம் கரங்களினால் வாங்குவது போலத் தான் விசுவாசம் காணப்படுகிறது. இரட்சிப்பு என்பது தேவனுடைய ஈவு. நாம் அதை விசுவாச கரங்களினால் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். விசுவாசம் இரட்சிப்பை உண்டாக்காது. அது இரட்சிப்பை பெற்றுக் கொள்வதற்கு காரணமாக மட்டும் இருக்கிறது. ‘கிருபையினாலே விசுவாசத்தைக் கொண்டு இரட்சிக்கப்படுவீர்கள்; இது உங்களால் உண்டானதல்ல, இது தேவனுடைய ஈவு; ஒருவரும் பெருமை பாராட்டாதபடிக்கு இது கிரியைகளினால் உண்டானதல்ல’ (எபே. 2:8,9).

தேவ கிருபையினால் இரட்சிப்பு

நம் நற்கிரியைகளினால் தேவன் நம்மை இரட்சிப்பதில்லை. அதாவது நாம் இரட்சிப்பு பெற தகுதியில்லாதவர்கள். பாவிகளாக இருப்பதால் நாம் உண்மையில் தண்டனைக்கு தகுதியானவர்கள். ஆனால் தம்

கிருபையினால் மாத்திரம் நம் இரட்சிப்பிற்கான ஒரு வழியை ஆயத்தம் செய்தார். கிருபை என்றால், ‘தகுதியற்ற இரக்கம்’ என்று அர்த்தம். ‘எல்லா மனுஷருக்கும் இரட்சிப்பை அளிக்கத்தக்க தேவகிருபையானது பிரசன்னமாகி உள்ளது’ (கீத்து 2:11). ‘நாம் செய்த நீதியின் கிரியைகளினிமித்தம் அவர் நம்மை இரட்சியாமல், தமது இரக்கத்தின்படியே இரட்சித்தார்.’ (கீத்து 3:5).

கிறிஸ்துவில் மாத்திரம் இரட்சிப்பு

அநேகர் கேட்பார்கள், “எந்த மதம் அல்லது சபை மூலம் இரட்சிப்பு பெற முடியும்?” இரட்சிப்பு எந்த மதத்திலும் இல்லை; எந்த மதமும் நம்மை இரட்சிக்காது. ஆனால் நம்மை இரட்சிக்கிற ஒருவர் இருக்கிறார்; அவர்தான் இயேசு கிறிஸ்து. இரட்சிப்பு கிறிஸ்துவில் மாத்திரம் தான். கிறிஸ்துவிலும், கிறிஸ்தவ மதத்திலும் சேர்ந்து அல்ல, மற்றும் கிறிஸ்துவிலும், சபையிலும் சேர்ந்து அல்ல. ஆனால் கிறிஸ்துவில் மாத்திரம்தான். இரட்சிப்பு வேறொருவராலும் இல்லை; நாம் இரட்சிக்கப்படும்படிக்கு வானத்தின் கீழெங்கும், மனுஷர்களுக்குள்ளே அவருடைய நாமமேயல்லாமல், வேறொரு நாமம் கட்டளையிடப்படவும் இல்லை (அப். 4:12). எந்த சடங்காச்சாரங்களும், பாவத் தண்டனையிலிருந்து மனிதனை இரட்சிக்க முடியாது. ஞானஸ்நானமோ, பரிசுத்த திருவிருந்தோ மனிதனை இரட்சிக்க முடியாது. புனித பொருட்களோ, அன்பின் செயல்பாடுகளோ, இரட்சிப்பை கொடுக்க முடியாது. சாமியார்களோ, தூதர்களோ இரட்சிப்பு அருள முடியாது. இயேசு கிறிஸ்து தான் ஒரே இரட்சகர். அவர் மட்டும் தான் உலக இரட்சகர். வேறு யாரும் இல்லை. ‘நானே வழியும் சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்; என்னாலேயல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடத்தில் வரான்.’ (யோவா. 14:6).

இரட்சிப்பில் அடங்கியிருப்பவைகள்

1. மனந்திரும்புதல்

மனந்திரும்புதல் வெறும் வருத்தப்படுவதல்ல; மனமாற்றத்தோடு வருத்தப்படுவதாகும். பாவத்திலிருந்து விடை பெற்று தேவனிடத்திற்கு திரும்புவதாகும். ஒரு மனமாற்றம் தான்தேவைப்படுகிறது. மதமாற்றமோ, சபை மாற்றமோ அல்ல. ‘அறியாமையுள்ள காலங்களைத் தேவன் காணாதவர் போலிருந்தார்; இப்பொழுதோ மனந்திரும்ப வேண்டுமென்று எங்குமுள்ள மனுஷரெல்லாருக்கும் கட்டளையிடுகிறார்.’ (அப். 17:30). தேவனிடம் மனந்திரும்புவதும், கிறிஸ்து இயேசுவில் விசுவாசிப்பதும் (அப்.

20 :21) இரட்சிப்புக்குத் தேவைப்படுகிறது. பாவ அறிக்கையும், பாவ வெறுப்பும் மனந்திரும்புதலில் அடங்கியிருக்கிறது. யூதாஸ்காரியோத் அறிக்கை செய்தான். ஆனால் மனந்திரும்பவில்லை. ஆனால் பேதுரு அறிக்கை செய்து மனந்திரும்பினான். ஒருவன் பாவத்தைக் குறித்து உணர்த்தப்படும்போது, மனந்திரும்புதல் ஏற்படும். சிறை அதிகாரி பவுலிடம் கேட்டார்: ‘நான் இரட்சிக்கப்பட என்ன செய்யவேண்டும்?’ பவுலின் பதில், ‘கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவை விசுவாசி’ என்பதாகும் (அப். 16:30,31). பவுல் மனந்திரும்புதலைப் பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை. ஏனென்றால் அவனுடைய கேள்வியே மனந்திரும்புதலின் ஒரு விளைவாகத் தான் இருந்தது.

2. பாவத்திலிருந்து விடுதலை

நாம் இரட்சிக்கப்படும்போது நாம் உணரும் முதல் காரியம் நம் பாவங்களிலிருந்து விடுதலை பெற்றதின் சந்தோஷமாகும். பாவினாக நாம் தண்டனைக்கு விதிக்கப்பட்டவர்கள் என்று பரிசுத்த ஆவியானவர் நம்மை உணர்த்துகிறார். ஆனால் கிறிஸ்துவின் மேலுள்ள நம் விசுவாசத்தின் மூலம் நாம் பாவத் தண்டனையிலிருந்து மன்னிப்படைகிறோம் என்பது தான் பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதின் அர்த்தமாக இருக்கிறது. லூக்கா 7:48-ல் நம் கர்த்தராகிய இயேசு பாவியான ஸ்திரீயிடம் சொன்னார். “உன் பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டன.” இவருடைய இரத்தத்தினாலே பாவமன்னிப்பாகிய மீட்பு இவருக்குள் நமக்கு உண்டாயிருக்கிறது (எபே. 1:7). ஒரு பாவி கிறிஸ்துவில் விசுவாசிக்கும்போது, அவனுடைய எல்லா பாவங்களிலிருந்தும் அவனுக்கு மன்னிப்பு அருளப்படுகிறது. ‘அவரை விசுவாசிக்கிறவன் எவனோ, அவன் அவருடைய நாமத்தினாலே பாவ மன்னிப்பைப் பெறுகிறான்.’ (அப். 10:43).

3. நீத்கரிப்பு (நீதிமானாக்கப்படுதல்)

நியாயப்படுத்தல் ஒரு மனிதனை நீதிமானாக்குவதில்லை; இது ஒரு மனிதன் மாசற்றவன் மற்றும் குற்றமற்றவன் என்று அறிக்கை செய்கிறது. தண்டனைக்கான ஒரு தீர்ப்பை இது மாற்றிப் போடுகிறது. தேவன்தெரிந்து கொண்டவர்கள் மேல் குற்றஞ்சாட்டுகிறவன் யார்? தேவனே அவர்களை நீதிமான்களாக்குகிறவர் (ரோமர் 8:33). சுருக்கமாக நீதிகரிப்பு என்பது ஒரு மேல் அதிகாரி ஒரு தண்டனையின் தீர்ப்பை ரத்து செய்வதாகும்.

யார் நீதிமானாக்கப்படுகிறான்? ரோமர் புத்தகத்தில் பவுல் சொல்கிறார் : பாவியை நீதிமானாக்குகிற தேவனிடத்தில் ஒருவன்

விசுவாசம் வைக்கிறவனாயிருந்தால், அவனுடைய விசுவாசமே அவனுக்கு நீதியாக எண்ணப்படும் (ரோமர் 4:5). லூக்கா 18:10-14ல் கர்த்தர், வரிவசூல் செய்கிறவன் மற்றும் பரிசேயன் உவமை மூலம் இதை விளக்குகிறார். பரிசேயன், தான் நீதிமான் என்று நிரூபிக்க முயற்சிக்கிறான். வரிவசூல் செய்கிறவன், பாவத்தின் சுமையினால் தன் மார்பை அடித்துக் கொண்டு சொல்கிறான் : 'தேவனே பாவியாகிய என்மேல் கிருபையாயிரும்.' இவன் தான் தேவனுக்கு முன்பாக நீதிமானாக வீட்டிற்குச் சென்றான். நீதிமானாக்கப்படுதல், மன்னிப்பை விட ஒரு படி மேலானது. இது ஒரு பாவி கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைக்கும்போது, ஒரு பாவமில்லாத மனிதனாக ஏற்றுக் கொள்ளும் தேவனுடைய செயலாகும்.

நீதிமானாக்கப்படுதல், பாவமன்னிப்பு கூவைகளின் வேற்றுமை

பாவ மன்னிப்பு என்பது பாவத்தின் தண்டனையிலிருந்து விடுதலை பெறுவதாகும். மற்றொரு விதத்தில் சொன்னால் செய்யப்பட்ட ஒருபாவத்தின் தண்டனையை ரத்து செய்வதாகும். ஆனால், நீதிமானாக்கப்படுதல் என்பது மேலில் சொல்லப்பட்ட மனிதன் பாவமற்றவன் அல்லது நீதிமானாக எண்ணப்படுகிறவன் என்று அறிக்கை வெளியிடுவதாகும். தேவன் மன்னிப்பு மாத்திரம் அல்ல. கிறிஸ்துவில் நீதிகரிப்பும் அருளியிருக்கிறார். பழைய ஏற்பாட்டில் 1 இராஜா. 8:32-ல் சாலமோனுடைய ஜெபத்தைக் காண்கிறோம். அதில் அவர் சொல்கிறார் : "துன்மார்க்கனை ஆக்கிணைக்குள்ளாக்குகிறவர், நீதிமானை நீதிகரிக்கிறவர்தான் தேவன்." புதிய ஏற்பாட்டிலும் தேவன் பக்தியற்ற பாவியை நீதிகரிக்கிறார் என்று காண்கிறோம்.

- a) கிருபையின் மூலம் நீதிமான்களாக்கப்படுகிறோம். (ரோமர் 3:24).
- b) கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தின் மூலம் நீதிமான்களாக்கப் பட்டிருக்கிறோம். (ரோமர் 5:9)
- c) மற்றும் விசுவாசத்தின் மூலம் நீதிமானாக்கப்படுகிறான். (ரோமர் 3:28).

நீதிமானாக்கப்படுதலின் மூல ஆதாரமாக தேவனுடைய கிருபை காணப்படுகிறது. இயேசுகிறிஸ்துவின் இரத்தத்தின் மூலம் இந்த நீதிமானாக்கப்படுதல் சாத்தியமானது. நாம் கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைக்கும்போது இந்த நீதிமானாக்கப்படுதல் நமக்கு சொந்தமாக்க முடியும்.

இரட்சிப்பின் நிச்சயம்

இந்த பூமியில் வைத்து ஒருவன் தன் வாழ்வில் இரட்சிப்பைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மரணத்திற்கு பிறகு இரட்சிப்பை பெற முடியும் என்று வேதாசிரமம் சற்றுக்கூட கூறுவதில்லை; இது ஒருக்காலும் முடியாது என்று எல்லா ஆதாரங்களும் கூறுகிறது. மரணத்திற்கு பின் ஏதாவது ஒரு மனிதன் இரட்சிக்கப்பட்டதாக வேதாசிரமத்தில் காணமுடியாது. இந்த வாழ்வில் ஒருவன் இரட்சிப்பு பெற முடியும் என்பது மாத்திரமல்ல. அவன் அந்த நம்பிக்கையில் வாழவும் முடியும். இந்த நம்பிக்கைதான் இரட்சிப்பின் நிச்சயம் என்று அறியப்படுகிறது. தான் இரட்சிக்கப்பட்டதாக யாராவது ஒருவன் உறுதியாக கூற முடியுமா என்று சிலர் சந்தேகப்படுகிறார்கள்; அப்படி கூறுவது பெருமைப் பாராட்டுவது என்று மற்றவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

காத்தார் என்ன சொல்கிறார் என்று பாருங்கள் : ‘என் வசனத்தைக் கேட்டு, என்னை அனுப்பினவரை விசுவாசிக்கிறவனுக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டு; அவன் ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குட்படாமல், மரணத்தை விட்டு நீங்கி, ஜீவனுக்குட்பட்டிருக்கிறான் என்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.’ (யோவான் 5:24). மரணத்தைவிட்டு நீங்கி ஜீவனுக்குட்படுவது என்கிற காரியம் தெளிவாக உறுதியாக அனுபவிக்கக் கூடியதாகும். மரணத்திற்கு பிறகு ஒருவன் ஜீவனுக்குள் பிரவேசிப்பான் என்கிற அர்த்தமல்ல. ஆனால் அவன் விசுவாசிக்கும் அந்த நொடியில் தானே ஜீவனுக்குள் ஏற்கனவே பிரவேசித்து இருக்கிறான். அதாவது மரண நிலையிலிருந்து ஜீவனுள்ள நிலைமைக்கு கடந்துவிட்டான் என்று தெளிவாகக் காண முடிகிறது.

எபே. 2:1-ல் அப்போஸ்தலனாகிய பவுலும் கூறுகிறார். “அக்கிரமங்களினாலும், பாவங்களினாலும் மரித்தவர்களாயிருந்த உங்களை உயிர்ப்பித்தார்.” இங்கு இரட்சிப்பு உயிர்த்தெழுதலோடு ஒப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மரித்துப்போன ஒருவன் திரும்ப ஜீவன் பெற்று வந்தால் அவன் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டவன் என்று நாம் உறுதியாக சொல்வோம். மறுபடியும் 8ம் வசனத்தில் அவர் சொல்கிறார்: “கிருபையினால் நீங்கள் இரட்சிக்கப்பட்டீர்கள்.” நீங்கள் இரட்சிக்கப்படுவீர்கள் என்றோ அல்லது நீங்கள் இரட்சிக்கப்படலாம் என்றோ அல்ல. ஆனால் நீங்கள் இரட்சிக்கப்பட்டீர்கள். ஏற்கனவே நடந்த ஒரு திட்டவட்டமான காரியமாக இது இருக்கிறது. ‘நாம் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறோம்’ என்று நம்மால் உறுதியாக சொல்ல முடியும்

என்கிற நிலைமைக்கு நிரூபணமாக இருக்கிறது. ‘முற்காலத்தில் நீங்கள் அந்தகாரமாயிருந்தீர்கள், இப்பொழுதோ கர்த்தருக்குள் வெளிச்சமாயிருக்கிறீர்கள்.’ (எபே. 5:8). கொரிந்தியர்களுக்கு பவுல் இன்னும் எழுதுகிறார் உங்களில் சிலர் இப்படிப்பட்டவர்களாயிருந்தீர்கள்; ஆயினும் கர்த்தராகிய இயேசுவின் நாமத்தினாலும், நமது தேவனுடைய ஆவியினாலும் கழுவப்பட்டீர்கள், பரிசுத்தமாக்கப்பட்டீர்கள், நீதிமாண்களாக்கப்பட்டீர்கள்.’ (1 கொரி. 6:11). தவறாக நடந்த, ஒரு கடந்த வாழ்க்கையைப் பற்றியும் நடந்ததிலிருந்து இப்பொழுது பெற்றிருக்கிற விடுதலையான தற்பொழுதுள்ள ஒரு வாழ்க்கையைப் பற்றியும் அவர் கூறுகிறார்.

இரட்சிப்போடு சேர்ந்து பரிசுத்த ஆவியானவரின் வரம் கொடுக்கப்படுகிறது. தேவ ஆவியானவர் இல்லாத ஒருவன் இரட்சிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதன் அல்ல. ‘நீங்களும் உங்கள் இரட்சிப்பின் சுவிசேஷமாகிய சத்திய வசனத்தைக் கேட்டு, விசுவாசிகளானபோது, வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட பரிசுத்த ஆவியால் அவருக்குள் முத்திரைபோடப்பட்டீர்கள்.’ (எபே. 1:13). ‘கிறிஸ்துவின் ஆவியில்லாதவன் கிறிஸ்துவுக்கு சொந்தமானவன் அல்ல.’ (ரோமர் 8:9). இரட்சிப்பை பெற்ற பிறகு பரிசுத்த ஆவியானவரின் அபிஷேகத்திற்காக காத்திருக்கவோ, ஜெபிக்கவோ தேவையில்லை. ஆனால் பரிசுத்த ஆவியானவரால் நாம் நிரப்பப்பட்டிருக்க வேண்டிய அவசியமுண்டு (எபே. 5:18). பரிசுத்த ஆவியானவரால் நிரப்பப்பட்டிருக்கிறவர்கள் ஆவியானவரோடு ஒருமித்து நடப்பார்கள் (கலா. 5:25). அவர்கள் ஆவியானவரின் கனி கொடுப்பார்கள். ‘ஆவியின் கனியோ, அன்பு, சந்தோஷம், சமாதானம், நீடிய பொறுமை, தயவு, நற்குணம், விசுவாசம், சாந்தம், இச்சையடக்கம்.’ (கலா. 5:22,23). எபே. 5:18-33ல் பரிசுத்த ஆவியானவரால் நிரப்பப்பட்ட ஒரு விசுவாசியின் கடமையை விவரிக்கிறது.

ஒரு விசுவாசி என்ன செய்ய வேண்டும்?

1. இரட்சிக்கப்பட்ட ஒருவன் ஞானஸ்நானத்தில் கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும்.

ஞானஸ்நானம் என்பது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் ஒரு முக்கியமான கட்டளையாக இருக்கிறது (மத். 28:19,20). அந்த ஞானஸ்நானம் பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியானவரின் நாமத்தில் அதாவது, திரியேசு தேவனுடைய நாமத்தில் இருக்க வேண்டும். ஒருவன் திரியேசு தேவனுடைய நாமத்தில் ஞானஸ்நானம் பெறும்போது பிதாவுடைய

தெய்வீகத்தன்மையை மாத்திரமல்ல. குமாரனுடைய தெய்வீகத் தன்மையையும், பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஆள்தன்மையையும், மற்றும் தெய்வீகத் தன்மையையும் அறிக்கையிடுகிறான். பிதா, குமாரன் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவர் மூன்று வேறுபட்ட அல்லது தனிப்பட்ட நபர்கள் அல்ல; ஆனால் ஒன்றான மற்றும் ஒரே தேவனுடைய மூன்று ஆள்தன்மையுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஞானஸ்நானம் என்பது ஆண்டவரின் ஒரு கட்டளையாக இருக்கிறது.

பெந்தேகோஸ்து நாளில், அப்போஸ்தலனாகிய பேதுரு, இரட்சிக்கப்பட்ட மூவாயிரம் யூதர்கள் ஞானஸ்நானம் எடுக்க வேண்டும் என்று கூறினார் (அப். 2:38). அப்போஸ்தலனாகிய பிலிப்பு சமாரியாவில் பிரசங்கம் செய்து, விசுவாசித்தவர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்தார். (அப். 8:12) ஆண்களும், பெண்களும் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள் என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது; அப்போஸ்தலர்கள் விசுவாசித்தவர்களுக்கு மட்டும் தான் ஞானஸ்நானம் கொடுத்தபடியால் பிள்ளைகளைப் பற்றி குறிப்பிடவில்லை. மந்திரி விசுவாசித்தப் பிறகு தான் ஞானஸ்நானம் பெற்றான் (அப். 8:38). பிலிப்பு சவிசேஷம் அறிவித்ததோடு, ஞானஸ்நானம் பெறுவதின் தேவையைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டபோது, 'நான் ஞானஸ்நானம் பெறுவதற்குத் தடையென்ன?' என்று மந்திரி கேட்ட கேள்வியிலிருந்து இது தெளிவுப்படுகிறது. ஆண்டவர் தான், விசுவாசிக்கிறவர்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கட்டளை கொடுத்தவர். நாம் ஜனங்களுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுக்கும்போது அந்த கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிகிறோம். அப்படியாக ஞானஸ்நானம் கொடுக்கிறவர், ஞானஸ்நானம் பெற்றவர் இருவரும் ஆண்டவரின் கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிகிறார்கள்.

பவுல், தன்னுடைய இரட்சிப்புக்குப் பின் ஞானஸ்நானம் பெற்றார் (அப். 9:18). கொர்நேலியுவின் வீட்டில் விசுவாசித்தவர்கள் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள் (அப். 10:47,48). லீதியாளும், தன் குடும்பமும் விசுவாசித்தப் பிறகு ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். (அப். 16:15); சிறைச்சாலைக்காரனும் தன் வீட்டாரும் இரட்சிக்கப்பட்டபிறகு ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். இங்கு குடும்பமும், வீட்டாரும் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது விசுவாசித்த அங்கத்தினர்களைத்தான் காட்டுகிறது. "வீட்டிலிருந்த யாவருக்கும் போதித்தார்கள்" மற்றும் "தன் வீட்டார் அனைவரோடுங்கூடத் தேவனிடத்தில் விசுவாசமுள்ளவனாகி மனமகிழ்ச்சியாயிருந்தான்." (அப்.16:32,34) போன்ற பதங்கள் ஞானஸ்நானம் பெற்றவர்கள் பிள்ளைகள்

அல்ல, விசுவாசம் வைத்தவர்களுக்குத் தான் ஞானஸ்நானம் கொடுக்கப்பட்டது என்று உறுதிப்படுத்துகின்றன.

ஞானஸ்நானத்தின் முக்கியத்துவம்

கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைக்கிற ஒருவன் கிறிஸ்துவோடு மரித்து, அடக்கம் பண்ணப்பட்டு, உயிர்த்தெழுந்தவனாக இருக்கிறான் என்று ஞானஸ்நானம் அறிவிக்கிறது (ரோமர் 6:3,4; கொலோ. 2:12). ஞானஸ்நானம் இரட்சிப்பிற்கான வழியல்ல, ஆனால் ஒருவனுடைய இரட்சிப்பின் ஒரு அறிவிப்பாகும். சரியான ஒழுங்கு, மூழ்கி ஞானஸ்நானம் எடுப்பதாகும். தண்ணீரால் தெளிக்கப்படுவது ஞானஸ்நானமே அல்ல. ஏனென்றால், இது கிறிஸ்துவின் மரணத்தையும் அடக்கம் பண்ணப்படுவதையும் உயிர்த்தெழுதலையும் காட்டுகிறது. புதிய ஏற்பாட்டில் நாம் காணும் ஒழுங்கு முதலாவது விசுவாசிப்பதும் பிறகு ஞானஸ்நானம் எடுப்பதும் தான். புதிய ஏற்பாடு வயது வந்தவர்களுக்கான ஞானஸ்நானம் அல்ல, விசுவாசிகளுக்கான ஞானஸ்நானத்தைப் போதிக்கிறது. ஒருவனுடைய வயது அல்ல, விசுவாசமே இந்தக் கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிய முக்கியமானதாகும். பிள்ளைகளுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுப்பதற்கு கிறிஸ்து தம் சீஷர்களுக்கு கட்டளை கொடுக்கவில்லை. ஒரு பிள்ளை ஞானஸ்நானம் பெற்றதைப் பற்றி புதிய ஏற்பாட்டில் ஒரு ஆதாரமும் கிடையாது. ஒருவர் விசுவாசித்தப்பிறகு தான், பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவியானவர் நாமத்தில் ஞானஸ்நானம் பெற்றதைப் பற்றிப் பேசுகிறது.

2. ஓரட்சிப்பட்ட ஒருவன் பாவத்திலிருந்து தன்னை பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சபை என்பது இரட்சிக்கப்பட்டவர்களுடைய ஒரு குழுவாகும். ஒருவன் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு முன் அவன் ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்திலோ அல்லது ஏதாவது ஒரு சபைப் பிரிவிலோ இருக்கலாம். ஆனால் அவன் இரட்சிக்கப்படும்போது, அவன் ஒரு தேவனுடைய பிள்ளையாக மாறுகிறான். ஒரு தேவனுடைய பிள்ளை, மற்றத் தேவனுடைய பிள்ளைகளோடு ஐக்கியமாக இருக்க வேண்டியது மிக முக்கியமானதாகும். ஆகவே, அவர்களுடைய முந்தின கூட்டாளிகளிடமிருந்துள்ள ஒரு பிரிவினையும் அவிசுவாசிகள் மற்றும் பாரம்பரிய சடங்காச்சாரங்களிலிருந்துள்ள ஒரு பிரிவினையும் தேவைப்படுகிறது. வேதாகமம் கூறுகிறது. “ஆனபடியால், நீங்கள் அவர்கள் நடுவிலிருந்து புறப்பட்டுப் பிரிந்துபோய்,

அசுத்தமானதைத் தொடாதிருங்கள் என்று கர்த்தர் சொல்கிறார். அப்பொழுது, நான் உங்களை ஏற்றுக் கொண்டு, உங்களுக்குப் பிதாவாயிருப்பேன்; நீங்கள் எனக்குக் குமாரரும் குமாரத்திகளுமாயிருப்பீர்களென்று சர்வ வல்லமையுள்ள கர்த்தர் சொல்கிறார்.” (2 கொரி. 6:17,18). தவறான போதகர்கள் மற்றும் அவர்கள் போதனைகளிடமிருந்து தங்களைப் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும். உலகம் தேவனோடு பகையாக இருப்பதால் நாமும் அதிலிருந்து நம்மை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும் (1 யோவான் 2:15-17; யோவா/ 15:18,19; ரோமர் 12:1,2).

3. இரட்சிக்கப்பட்ட ஒருவன் கர்த்தரை ஆராதிக்கவேண்டும்.

ஒரு விசுவாசியின் கடமை அவனுடைய தேவனை ஆராதிக்க வேண்டும் என்பதாகும். கிறிஸ்துவின் மூலம் நமக்காக தேவன் நிறைவேற்றியிருக்கிற மீட்பு தான் நம்முடைய ஆராதனையின் அடிப்படையாகும். ஆராதனையில் நாம் தேவனிடமிருந்து கேட்பதல்ல, பதிலாக துதி மற்றும் நன்றியுணர்வின் பலிகளை அவருக்கு அர்ப்பணிப்பதாகும் (எபி. 12:15). நாம் இரட்சிக்கப்படும்போது, நாம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக மாறுவது மட்டுமல்ல; தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் ஆராதிப்பதற்கு நம்மை தகுதியுள்ளவர்களாக்கும் ஒரு ராஜீக ஆசாரியக் கூட்டமாகவும் மாற்றுகிறார் (1 பேதுரு 2:4,5,9). கர்த்தர் சமாரிய ஸ்திரீயிடம் பேசும்போது (யோவான் 4:24) ஆவியோடும், உண்மையோடும் ஆராதிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார். ‘. . . உண்மையாகத் தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் பிதாவை ஆவியோடும், உண்மையோடும் தொழுது கொள்வார்கள்.’ (யோவான் 4:23). தொழுது கொள்கிறது தேவனுடைய பிள்ளைகள் தான். அவர்கள் பிதாவை தொழுது கொள்கிறார்கள். ஆகவே, இரட்சிக்கப்படாதவர்கள் தேவனை தொழுது கொள்வதற்கு உரிமை இல்லை. தேவனை தொழுது கொள்வதற்கு எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட இடமும் ஆச்சாரங்களும் தேவை இல்லை. புதிய ஏற்பாடு ஆராதிப்பதற்கான இடத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் ஆராதிக்கப்படுகிறவருக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது.

புதிய ஏற்பாட்டு ஆராதனையில் கர்த்தருடைய மேஜை அதிகமாக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. ‘அவர்கள் அப்போஸ்தலருடைய உபதேசத்திலும், அந்நியோந்நியத்திலும், அப்பம் பிட்டுதலிலும், ஜெபம் பண்ணுதலிலும் உறுதியாய்த் தரித்திருந்தார்கள்’ (அப்.2:42). கர்த்தருடைய பந்தி ஆசரிப்பதின் மூலம் நாம் கர்த்தரை நினைவு கூறுகிறோம் மற்றும் அவருடைய கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிகிறோம் (லூக்கா 22:19). அப்பம்

அவருடைய சரீரத்தையும் திராட்சை ரசம் அவருடைய இரத்தத்தையும் நினைவுப்படுத்துகிறது. அப்பமும், திராட்சை ரசமும் தன் குணாதியத்தில் கிறிஸ்துவின் சரீரமாகவோ, இரத்தமாகவோ மாறுவதில்லை. நாம் புசிப்பது அப்பம் தான். அதுபோல, பானம் பண்ணுவதும், திராட்சை ரசம் தான்.

கர்த்தருடைய பந்தியைப் பற்றின போதனை 1 கொரி. 11-ல் “நீங்கள் இந்த அப்பத்தைப் புசித்து, இந்தப் பாத்திரத்தில் பானம் பண்ணும் போதெல்லாம் கர்த்தர் வருமளவும் அவருடைய மரணத்தைத் தெரிவிக்கிறீர்கள்” 26ம் வசனத்தில் விளக்குகிறது. கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்கெடுப்பதின் மூலம் பாவ மன்னிப்பு ஏற்படாது. கிறிஸ்துவில் விசுவாசம் வைப்பதின் மூலம் தங்கள் பாவங்கள் நீங்கப்பட்டவர்களும் மற்றும் இரட்சிக்கப்பட்டவர்களும் மட்டும்தான் இதில் பங்கெடுக்க வேண்டும். பெயர் அளவுக்குள்ள சபைகள் கர்த்தரால் விசுவாசிகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள இந்த இரண்டு கட்டளைகளை (ஞானஸ்நானம் மற்றும் கர்த்தருடைய மேஜை) இரட்சிப்பின் வழிகளாக மாறிவிட்டார்கள்.

கிறிஸ்தவ வாழ்வும் சேவைகளும்

ஒரு கிறிஸ்தவனுக்குள், கிறிஸ்து வாழ்வது தான் உண்மையான கிறிஸ்தவ வாழ்வாகும். “கிறிஸ்துவுடனேகூடச் சிலுவையையிலறையப் பட்டேன்; ஆயினும் பிழைத்திருக்கிறேன். இனி நான் அல்ல, கிறிஸ்துவே எனக்குள் பிழைத்திருக்கிறார்” (கலா. 2:20). கிறிஸ்து திராட்சை செடியாகவும், விசுவாசிகள் அதன் கொடிகளாகவும் இருக்கிறார்கள்” (யோவான் 15:5). கிறிஸ்துவோடுள்ள நம் உறவு வாழ்வோடு சம்பந்தப்பட்டதாகும். ஒரு கனி நிறைந்த ஆவிக்குரிய வாழ்வு, வாழ்வதற்கும் ஆவிக்குரிய சேவைகள் செய்வதற்கும் நம்மைப் பெலப்படுத்துவதற்கு ஏதுவாக கிறிஸ்துவினுடைய ஜீவனின் சாராம்சம் நமக்குள் வியாபித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. திராட்சை செடி, கொடிகள் மூலம் பழம் கொடுக்கிறது; அதுபோல கிறிஸ்துவோடுள்ள நம் ஐக்கியம் மூலம் நாமும் ஆவியின் கனி கொடுக்கிறோம் (கலா. 5:22,23). பாவக் கிரியைகள் செய்வதற்குப் பதிலாக, நற்கிரியைகள் செய்வதற்கு பெலப்பட்டவர்களாக நாம் மாறுகிறோம்.

கிறிஸ்தவ வாழ்வில் நனைவுக் கூற வேண்டிய காரியங்கள்.

சாட்சி : கிறிஸ்து இயேசு இரட்சகர் மற்றும் ஆண்டவர் என்று நாம் நம் வாயினால் மற்றவர்களுக்கு சாட்சி பகர வேண்டும். ஒருமுறை நாம்

விசுவாசித்து இரட்சிக்கப்பட்டபோது அறிக்கை செய்தோம் (ரோமர் 10:9); அதற்குப் பிறகும் மற்றவர்களுக்கு முன்பாக சாட்சி கூற வேண்டுமென்று கர்த்தர் நமக்கு கட்டளை கொடுக்கிறார் (மத். 10:32). நாம் விசுவாசத்தில் உறுதியாக இருப்பதற்கும், மற்றவர்களை கிறிஸ்துவுக்கு நேராக வழி நடத்துவதற்கும் இது உதவியாக இருக்கும்.

நற்கிரியைகள் :

இரட்சிப்புக்கு நம் நற்கிரியைகள் தேவைப்படாது. ஆனால் நம் இரட்சிப்பை நிரூபிப்பதற்கு நமக்கு தேவைப்படும். “நற்கிரியைகளைச் செய்வதற்கு நாம் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, தேவனுடைய செய்கையாயிருக்கிறோம்; அவைகளில் நாம் நடக்கும்படி அவர் முன்னதாக அவைகளை ஆயத்தம் பண்ணியிருக்கிறார்.” (எபே. 2:10). மற்ற மதங்கள் நற்கிரியைகள் மூலம் இரட்சிப்படைய மனிதர்களுக்கு போதிக்கின்றன. ஆனால் புதிய ஏற்பாடு, விசுவாசம் மூலம் இரட்சிப்பு அடைந்த நாம், பிறகு நற்கிரியைகள் செய்ய வேண்டும் என்று போதிக்கிறது. “தேவனிடத்தில் விசுவாசமானவர்கள் நற்கிரியைகளைச் செய்ய ஜாக்கிரதையா யிருப்பார்கள்....” (சீத்து 3:8).

ஜெபம் :

ஒருவருடைய ஆவிக்குரிய வாழ்விற்கு ஜெபம் வல்லமை உருவாக்கும் மையமாக இருக்கிறது. ஜெபமில்லாத கிறிஸ்தவ வாழ்வு தோல்வி நிறைந்ததாக இருக்கும். பிசாசின் தந்திரங்களை மேற்கொள்வதற்கு ஜெபம் மிக அவசியமாக இருக்கிறது. சோதனைக்குட்படாதபடிக்கு ஜெபிக்க வேண்டுமென்று கர்த்தர் தம் சீஷர்களுக்கு சொல்கிறார். தேவனுடைய சித்தத்தை ஜெபங்களின் மூலம் தான் நாம் உணர முடியும். தேவனோடு ஏதோ சிலவற்றை சொல்வது மாத்திரமல்ல ஜெபம். அவரோடு நேரம் செலவழிப்பதும் பெலப்படுவதும் தான் ஜெபம். “எப்பொழுதும் ஜெபம் பண்ணுங்கள்”, “இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள்” போன்ற கட்டளைகள் நமக்கு உண்டு (ரோமர் 12:13; பிலி. 4:6; 1 தெச. 5:17).

தேவ வசனத்தை வாசிப்பதும் த்யானிப்பதும்

ஜெபம் ஒரு சுவாசமாக இருக்கும்போது தேவ வசனம் ஆவிக்குரிய குழந்தைக்கு உணவாக இருக்கிறது. கலங்கமில்லாத பாலைப் போலக் காணப்படும் தேவ வசனத்தை உட்கொள்வதினால் நாம் வளர்ச்சியடைய முடியும் (1 பேதுரு 2:1,2). தேவ வசனம் உணவு மாத்திரமல்ல, இது நம்

வெளிச்சமாகவும் இருக்கிறது. “உம்முடைய வசனம் என் கால்களுக்குத் தீபமும், என் பாதைக்கு வெளிச்சமுமாயிருக்கிறது” (சங். 119:105). நம்மை சுத்திகரிப்பதற்கும், தேவ வசனத்திற்கு வல்லமை இருக்கிறது. “நான் உங்களுக்குச் சொன்ன உபதேசத்தினாலே நீங்கள் இப்பொழுதே சுத்தமாயிருக்கிறீர்கள்” (யோவான் 15:3). பிசாசிற்கு எதிராக போராடுவதற்கு இது நமக்கு ஆவியானவரின் பட்டயமாக இருக்கிறது (எபே. 6:17). எழுதப்பட்டுள்ள தேவனுடைய வசனத்தின் மூலமாக நாம் தேவனுடைய சித்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். சபையின் போதனைகள் மற்றும் சட்டதிட்டங்கள் எழுதப்பட்டுள்ள தேவ வசனத்தின் அடிப்படையிலுள்ளவைகள்; அல்லாமல் பாரம்பரியமோ சரித்திரமோ அடிப்படையானவைகள் அல்ல. பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஏவுதலின் மூலமாகத் தான் வேதத்திலுள்ள சத்தியங்களை நாம் புரிந்து கொள்கிறோம். “வேத வாக்கியங்களெல்லாம் தேவ ஆவியானவரால் அருளப்பட்டிருக்கிறது; தேவனுடைய மனுஷன் தேறினவனாகவும், எந்த நற்கிரியையுஞ் செய்யத் தகுதியுள்ளவனாகவும் இருக்கும்படியாக, அவைகள் உபதேசத்துக்கும், கடிந்து கொள்ளுதலுக்கும், சீர்திருத்த முள்ளவைகளாயிருக்கிறது.” (2 தீமோ. 3:16,17). நாம் வேத வசனங்களை வாசிப்பது மட்டுமல்ல. அவைகளை தியானிக்கவும் வேண்டும் (சங். 1:3). தியானம் என்பது உணவை அசைபோடுவது போலாகும்.

அர்ப்பணம் :

ஒரு விசுவாசி தன்னையும், தனக்கு சொந்தமான அனைத்தையும் தேவ மகிமைக்காக அர்ப்பணிக்க வேண்டும் (ரோமர் 12:1). ஆவி, சரீரம், சொத்து, நேரம் மற்றும் எல்லாம் இதில் உட்படும். நம் சரீரம் தேவனுடைய ஆலயமாக இருக்கிறது; ஆகவே, நம் சரீரத்தினால் தேவனை மகிமைப் படுத்த வேண்டும். நமக்குள்ளதொன்றுக்கும் நாம் சொந்தக்காரர்கள் அல்ல. வெறும் உக்கிராணக்காரர்கள் மட்டும்தான். தேவ ஊழியத்திற்கும் தேவ ஊழியர்களுடைய தேவைகளை சந்திப்பதற்கும் நாம் நம் பணத்தின் ஒரு பகுதியை செலவழிக்க வேண்டும். உபசரிப்பதும் நம் கடமையாக இருக்க வேண்டும் (ரோமர் 12:13; எபி. 13:1; அப். 16:15). நம் வாழ்க்கை மற்றவர்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், ஒருவரும் நம் வார்த்தைகளை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். சவிசேஷம் பரப்புவதில் நாம் ஒரு தடையாக மாறுவோம்.

கிறிஸ்தவ வாழ்வின் எதிர்கள்

உலகம் :

நாம் இந்த உலகத்திற்குரியவர்களல்ல; ஆனால் இந்த உலகத்தில் வாழ்கிறோம். ஆகவே, உலகம் நமக்கு எதிராக இருக்கிறது (யோவான் 15:9). “உலகம்” என்பதின் பொருள் தேவனோடு பகையை உருவாக்கும் ஒரு சூழ்நிலையையும், பரிசுத்த காரியங்களில் வெறுப்பு உண்டாக்கும் நிலைமையும் தான் (யாக். 4:4). “உலகத்திலும் உலகத்திலுள்ளவைகளிலும் அன்பு கூராதிருங்கள்.” (1 யோவான் 2:15). “நீங்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒத்த வேஷம் தரியாமல் இருங்கள்” (ரோமர் 12:2). உலக இன்பங்கள், மோசமான ஆர்ப்பாட்டங்கள், விலையுயர்ந்த, வாசனை திரவியங்கள், உலக சம்பத்து போன்றவைகள் ‘உலகம்’ என்ற பதத்திற்கு கீழ்வரும். (1 யோவான் 2:16).

மாம்சம் :

இது நம் பாவ சுபாவத்தைக் காட்டுகிறது. அதாவது நம் பழைய சுபாவம். புது பிறப்பின் மூலம் நாம் ஒரு புது சுபாவம் பெற்றுள்ளோம். ஆனால் பழைய சுபாவமும் நமக்குள் இருக்கிறது. நாம் பரிசுத்த ஆவியானவரின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து வெளியே வருவோமானால், நம் மாம்சத்திற்கு கட்டுப்பட்டவர்களாக இருப்போம்.

சாத்தான் :

தேவனுக்குள்ளது போல, தேவ பிள்ளைகளுக்கும் சாத்தான் சத்துருவாகவே இருக்கிறான் (1 பேதுரு 5:8). தேவனுடைய பிள்ளைகளை தவறாக நடத்துவதற்கு சாத்தான் தன்னை ஒளியின் தூதனுடைய வேஷத்தைத் தரித்துக் கொள்வான் (2 கொரி. 11:14). நாம் உறுதியாக நிற்கவும், அவனுக்கு எதிர்த்த நிற்கவும் வேண்டும் (1 பேதுரு 5:9). பொல்லாங்கன் எய்யும் அக்கினியாஸ்திரங்களையெல்லாம் அவித்துப் போடத்தக்கதாய், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக விசுவாமென்னும் கேடகத்தைப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று தேவன் நமக்கு கட்டளையிட்டிருக்கிறார் (எபே. 6:16). ஒரு விசுவாசி பிசாசின் தந்திரங்களோடு எதிர்த்து நிற்கத் திராணியுள்ளவர்களாகும்படி, தேவனுடைய சர்வாயுதவர்க்கத்தையும் தரித்துக் கொள்ள வேண்டும் (எபே. 6:11). “சத்தியம் என்னும் கச்சையை உங்கள் அரையில் கட்டினவர்களாயும், தேவனுடைய நீதியென்னும் மார்க்கவசத்தைத் தரித்தவர்களாயும்; சமாதானத்தின் சுவிசேஷத்திற்குரிய ஆயத்தம் என்னும் பாதரட்சையைக்

கால்களிலே தொடுத்தவர்களாயும், பொல்லாங்கள் எய்யும் அக்கினியாஸ் திரங்களையெல்லாம் அவித்துப் போடத்தக்கதாய், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக விசுவாசமென்னும் கேடகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டவர்களாயும் நில்லுங்கள். இரட்சணியமென்னும் தலைச்சீராவையும், தேவ வசனமாகிய ஆவியின் பட்டயத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.” (எபே. 6:14-17).

எதிர்காலத்தைக் குறித்து நம்பிக்கை

ஒரு விசுவாசி நம்பிக்கையுள்ள ஒருவனாக இருக்கிறான். இரட்சிப்பிற்கு முன் அவன் நம்பிக்கையில்லாதவனாக இருந்தான் (எபே. 2:12). நம்பிக்கை என்பது ஒரு நல்ல நாளை எதிர்பார்க்கிறது. கிறிஸ்து நம் இரட்சிப்பின் மற்றும் வாழ்வின் மையமாக இருப்பது போல, அவர் நம் நம்பிக்கையின் முக்கிய காரணராகவும் இருக்கிறார் (1 தீமோ. 1:1). இது நம் எதிர்காலத்தின் ஆசீர்வாதத்திற்கெல்லாம் பாதையாக இருப்பதால் இதற்கு “நம்பியிருக்கிற ஆனந்த பாக்கியம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது. (கீத்து 2:12).

இந்த நம்பிக்கையின் பொருள் நமது கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவின் இரண்டாம் வருகையாக இருக்கிறது (யோவான் 14:1-3). தாம் இருக்கும் இடத்தில் தம் ஜனங்களை தம்மோடு சேர்ப்பது தான் கிறிஸ்துவின் வாக்குத்தத்தம். உயிரோடுள்ள விசுவாசிகளை மாத்திரம் அல்ல; மரித்துப்போன விசுவாசிகளும் இதில் பங்குள்ளவர்களாக இருப்பார்கள் (1 தெச. 4:13-16). வானத்தில் கிறிஸ்து வெளிப்படும்போது, எக்காளம் தொனிக்கும். மரித்தோர் அழிவில்லாத வர்களாக எழுந்திருப்பார்கள். உயிரோடிருக்கிறவர்கள் மறுபுறமாக்கப் படுவார்கள் (1 கொரி. 15:52). இது சபை எடுத்துக்கொள்ளப்படும் (சபை வானத்துக்குள் எடுக்கப்படும்) போது நடைபெறும். அதாவது நாம் கிறிஸ்துவேடு சேர்க்கப்படுவோம். நம் சரீரம் கிறிஸ்துவின் மகிமையின் சரீரம்போல மறுபுறமாக்கப்படும் (பிலி. 3:21). இது தான் சபை காத்திருக்கும் கிறிஸ்துவின் வருகையாகும். (பிலி. 3:20; கொலோ. 1:7). அப்பொழுது விசுவாசிகளுக்கு, தாங்கள் கர்த்தருக்காக செய்த சேவையின் படியாக, அதற்கு உரிய பிரததிபலன் கர்த்தர் கொடுப்பார். இந்தக் காலம் “கர்த்தருடைய நாள்” என்று அழைக்கப்படுகிறது (2 தீமோ. 4:7; பிலி. 2:16).

அதற்குப் பிறகு இஸ்ரவேல் ஜனங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள அவருடைய வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்ற, கர்த்தர் சபையோடு சேர்ந்து இந்த பூமிக்கு திரும்பி வருவார். இதுதான் “மனுஷகுமாரனின் வருகை” என்று அழைக்கப்படுகிறது (மத். 24:30). இந்தக் காலக்கட்டத்தில்,

உலகமானது அந்திக் கிறிஸ்துவால் ஆளுகைச் செய்யப்படும், மற்றும் இந்த உலகம் 'மகாபெரிய உபத்திரவத்தின்' மூலம் கடந்துபோகும். இந்த சம்பவம் "கிறிஸ்துவின் மகிமையான வெளிப்படுத்தல்" என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதன் விளைவாக கிறிஸ்து அந்திக்கிறிஸ்துவை அவனுடைய ஆளுகையிலிருந்து விலக்கி விடுவார். மற்றும் இஸ்ரவேலர்கள் இந்த உலகத்தை ஆளுகை செய்வதற்கு தங்கள் தேசத்துக்கு அவர்களை திரும்பி கொண்டு வருவார். தீர்க்கதரிசிகள் உரைத்தபடி, எருசலேமை உலகத் தலைநகரமாக வைத்துக் கொண்டு, கிறிஸ்து உலகத்தை ஓராயிரம் வருடங்கள் ஆளுகை செய்வார். இதுதான் ஆயிர வருட அரசாட்சி என்று அழைக்கப்படும். இந்தக் காலத்திற்குப் பிறகு, யாவரும் மறுபடியும் எழுந்திருப்பார்கள்; கிறிஸ்துவை தங்கள் இரட்சகராக ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் நித்தியத் தண்டனைக்கு விதிக்கப்படுவார்கள்.

அருமை நண்பனே, உன் நித்தியத்தை நீ எங்கே செலவிடப் போகிறாய்? இந்த பூமியில் வாழும்போது உன் பாவங்களின் மன்னிப்பைப் பெற்றுக் கொள்ள இயேசு கிறிஸ்துவை உன் சொந்த இரட்சகராக நீ ஏற்றுக் கொண்டால், மேலே சொல்லப்பட்டுள்ள பயங்கரமான தண்டனையிலிருந்து நீ தப்பித்துக் கொள்ளலாம்; மற்றும் கிறிஸ்துவோடு என்றென்றும் வாழலாம். இப்பொழுதே இதற்கான சரியான நேரமாக இருக்கிறது. இன்றே இரட்சிப்பின் நாளாக இருக்கிறது (2 கொரி. 6:2). "..... ஒரே தரம் மரிப்பதும், பின்பு நியாயத்தீர்ப்பு அடைவதும் மனிதருக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது." (எபி. 9:27). கிருபையின் வாசல் அடைபடுவதற்கு முன், இந்த இலவசமான இரட்சிப்பை சொந்தமாக்கிக் கொள்ள உங்களை பட்சமாக வேண்டிக் கொள்கிறோம்.

வேதச் சத்தியங்களை இன்னும் அதிகம் அறிந்து கொள்ள விரும்பினால், தயவு செய்து தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

Bethany Aroma,
Post Box - 602,
Kottayam, Kerala,
India.